

РЕШЕНИЕ

№ 948

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20231110111866 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК с искане да се признае за установено, че Р. Д. Г., ЕГН *****, не дължи на „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК, присъдените с изпълнителен лист от 14.10.2015 г., издаден по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, Първо гражданско отделение, 49 състав, суми по изпълнително дело № ... при ЧСИ Б.Б., рег. № ... при КЧСИ поради погасяване на задълженията по давност.

Ищцата твърди, че по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, 49 състав, срещу нея е издаден изпълнителен лист в полза на ответника за сумите 1250 лв. главница, ведно със законна лихва от 26.02.2015 г. до изплащане на вземането и 25 лв. разноски по делото. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изпълнително дело № Твърди, че по изпълнителното дело не са предприемани никакви изпълнителни действия, поради което същото е прекратено и вземанията по него са погасени по давност.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „ФИРМА“ ЕООД, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че вземането е установено с влязъл в сила съдебен акт, поради което давностният срок е петгодишен. Счита, че по изпълнителното дело са извършвани регулярни изпълнителни действия, които са прекъсвали течението на давностните срокове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено недължимостта на процесните вземания.

В доказателствена тежест на ищцата е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника.

В доказателствена тежест на ответника е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на погасителната давност по отношение на процесните вземания

С доклада по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата, че срещу ищцата Р. Д. Г. в полза на „ФИРМА“ ЕООД е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, въз основа на който е образувано изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Б.Б., рег. № ... при КЧСИ.

От представеното в копие пред съда изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Б.Б., рег. № ... при КЧСИ, се установява, че същото е образувано по молба на вискателя „ФИРМА“ ЕООД от 17.03.2016 г. за принудително събиране на сумите, обективирани в изпълнителния лист от 14.10.2015 г. С посочената молба вискателят е поискал да бъде извършена справка в съответната ТД на НАП относно сключени от ищцата трудови договори, а ако такива са налице – да бъде наложен заповор върху трудовите възнаграждения.

Установява се още, че по посоченото изпълнително дело са извършени следните действия:

- По молба на вискателя ЧСИ е отправил до Н.А.П. искане за издаване на документ вх. № .../23.03.2016 г. /л. 10/.
- На 29.03.2016 г. ЧСИ е изпратил искане за предоставяне на информация с изх. № ... до различни банкови институции относно открити банкови сметки – левови/валутни, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление на името на длъжника – ищцата Р. Д. Г. /л. 13, 15, 17, 18, 19, 20, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29/.
- В отговор на отправените запитвания са получени отговори от “ФИРМА” АД с вх. № 18091/04.04.2016 г. /л. 21/ и “ФИРМА” ЕАД с вх. № 23236/22.04.2016 г. /л. 30/.
- По изпълнителното дело са налични следните отговори от НАП: с изх. № .../22.04.2016 г. по повод искане с вх. № .../23.03.2016 г. /л. 31/; удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки с изх. № .../14.05.2016 г. по повод искане с вх. № .../23.03.2016 г. /л. 40/; с вх. № .../29.08.2018 г. по повод искане с вх. № /14.08.2018 г. /л. 60/.
- На 26.04.2016 г. е изготвено заповорно съобщение с изх. № 19117 /л. 39/, като на 28.04.2016 г. с връчване на съобщението е наложен заповор върху

настоящи и бъдещи вземания на ищцата по всички притежавани от нея банкови сметки в “ФИРМА” ЕАД.

- Изготвена е покана за доброволно изпълнение с изх. № 19118/26.04.2016 г. /л. 36/, като същата е изпратена до ищцата, но се е върнала при ЧСИ с отбелязване “непотърсена” /л. 38/.
- На 26.05.2016 г. е изготвено съобщение с изх. № 23914 /л. 47/ за уведомяване на ищцата за присъединени публични държавни вземания, което отново не е достигнало до нея /л. 50/.
- “ФИРМА” АД е уведомила ЧСИ, че към 04.10.2016 г. ищцата притежава активна сметка. Така на 19.12.2016 г. е изготвено запорно съобщение с изх. № 58279 /л. 54/, като на 22.12.2016 г. с връчване на съобщението е наложен запор върху настоящи и бъдещи вземанията на ищцата по всички притежавани от нея банкови сметки в “ФИРМА” АД. С отговор от БА.та с вх. № 05628/20.01.2017 г. /л. 55/ ЧСИ е уведомен, че сметката на ищцата е блокирана с посочения размер, по нея няма авоар и има наложени предходни запори.
- По молба на взыскателя ЧСИ е отправил до Н.А.П. искане за издаване на документ вх. № .../14.08.2018 г. /л. 57/.
- Ответникът – взыскател по изпълнителното дело е подал молба с вх. № 23923/23.08.2018 г. за насрочване на опис и оценка на движими вещи и за извършване на обща справка в НОИ за съществуването на регистрирани и непрекратени трудови договори и/или доходи от пенсия, както и искане за налагане на запор при наличие на такива /л. 58/.
- По молба на взыскателя ЧСИ е отправил до Н.А.П. искане за издаване на документ вх. № .../14.09.2018 г. /л. 63/.
- На 17.01.2019 г. от НАП е издадено Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки с изх. № ... /л. 67/.
- Ответникът – взыскател по изпълнителното дело е подал молба с вх. № 17675/05.08.2020 г. за налагане на запор върху сметките на ищцата в “ФИРМА” ЕАД, както и за извършване на обща справка в НОИ /л. 71/.
- Подадена от ответника - взыскател е и молба с вх. № 27984/01.07.2022 г., с която е поискано налагането на запор върху сметките на ищцата в “ФИРМА” /л. 76/.
- С молба с вх. № 46883/20.10.2023 г. ответникът отново е поискал от ЧСИ да извърши обща справка в НОИ /л. 78/.
- По молба на взыскателя ЧСИ е отправил до Н.А.П. искане за издаване на документ вх. № .../26.01.2023 г. /л.81/.
- На 31.01.2023 г. от НАП е издадено от Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки с изх. № /л. 67/.

Изпълнителният лист е издаден на 14.10.2015 г. за следните суми : 1250 лв. - главница по Договор за кредит, свързан с използване на кредитна карта от 10.09.2005 г., ведно със законната лихва, считано от 26.02.2015 г. до изплащане на вземането и 25 лв. - държавна такса.

Не е спорно между страните, че процесните вземания произтичат от

правоотношение по договор за кредит, свързан с използване на кредитна карта от 10.09.2005 г., цедирани на ответника - взыскател по изпълнителното дело „ФИРМА“ ЕООД с договор за цесия от 09.05.2012 г.

Спорно по делото е изтекла ли е погасителната давност.

С молбата от 17.03.2016 г., по която е образувано изпълнителното дело, са възложени правомощията по [чл. 18 ЗЧСИ](#).

С постановление от 18.03.2016 г. ЧСИ е образувал изпълнителното дело.

Съгласно чл. 439, ал. 2 от ГПК, искът на длъжник за оспорване на вземането по изпълнителен лист може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Страните по делото не са формирали спор и от съдържанието на представения по делото изпълнителен лист от 14.10.2015 г. се установява, че същият е бил издаден въз основа на влязла в сила по реда на [чл. 416 ГПК](#) заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#) от 10.03.2015 г., издадена по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, 49 състав. С влизането в сила на заповедта за изпълнение по реда на [чл. 416 ГПК](#) длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на [чл. 424 ГПК](#) и [чл. 439 ГПК](#), тъй като същите са преклудирани. Ефектът е на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането, поради което и намира приложение разпоредбата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#) – срокът на новата давност е всякога пет години. В този смисъл и в [решение № 3/04.02.2022 г.](#) по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ВКС приема, че [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#) се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че в разглежданата хипотеза приложима е разпоредбата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#) и срокът на новата давност е пет години. В случая по делото няма данни за датата, на която е влязла в сила заповедта за изпълнение, поради което следва, че най-късно от 14.10.2015 г. /датата на издаване на изпълнителния лист/ е започнал да тече петгодишен давностен срок на основание [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), като съдът намира, че именно от тази дати длъжникът може да се позовава на изтекла погасителна давност.

По спорните за настоящото дело въпроси е постановено ТР № 2/2013г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. ВКС, изхождайки от принципното разбиране, че в гражданското право давността е правна последица на бездействието, но същата не тече ако кредиторът няма правна възможност да действа, е разграничил хипотезите на прекъсване на давността с предявяване на иск и др. действия по чл. 116, б. „б“ ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. В първия случай, давността се прекъсва с предявяването на иска и спира да тече, тъй като кредиторът не може да направи нищо за събиране на

вземането си, докато исковият процес е висящ, в който смисъл е и изричната разпоредба на чл. 115, б. "ж" ЗЗД. По отношение изпълнителния процес обаче, от една страна липсва норма аналогична на чл. 115, б. "ж" ЗЗД, а от друга страна кредиторът, който не е удовлетворен, разполага с възможността по всяко време да поиска от съдебния изпълнител предприемането на нов изпълнителен способ или извършването на конкретни изпълнителни действия по вече предприетия способ, в които случаи и по изложените по-горе мотиви, давността за вземането ще се счита прекъсната на основание чл. 116, б. "в" ЗЗД. Ето защо, след като от активното поведение на кредитора-взискател в изпълнителния процес зависи кога ще бъде прекъсната давността за вземането му, ВКС е приел, че няма основание да се счита, че за времето между различните изпълнителни действия давността не тече поради висящността на изпълнителния процес, поради което е приел и, че Постановление на Пленума на ВС №3/1980г. следва да се счита изгубило сила.

Следва да се посочи, че перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на [Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд](#), тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която взискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Правните последици обаче са различни: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело - във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен

способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

С ТР № 2/2013г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява по право, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. В такива случаи, новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, т.е. действие, извършено в рамките на двугодишния срок, преди датата на прекратяване на изпълнителното производство.

В случая след образуване на изпълнителното дело вискателят периодично е искал извършването на изпълнителни действия в рамките на всеки двугодишен период, поради което съдът намира, че не са настъпили предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело на това основание. Когато и да е поискано и предприето съответното изпълнително действие, съдебният изпълнител е бил длъжен да го осъществи – в рамките на изпълнително дело или в образувано отделно производство. Дали е перемирано изпълнителното дело е без правно значение, с оглед предмета на настоящото дело.

Съгласно [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Погасителната давност е определен от законодателя срок, с изтичането на който законът свързва определени последици - преграждане на възможността за събиране на вземането по съдебен ред. В Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#). Тълкувайки разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, ВКС е посочил, че изпълнителните действия, които прекъсват давността за вземането са: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на

изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, то давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

Налагането на заповест или възбрана в изпълнително производство, съгласно т. 1 [ТР № 2/2013, ВКС](#), ОСГТК съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. То прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес – длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера – неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори.

В конкретния случай, предмет на принудителното изпълнение са вземанията, обективирани в приложения по делото изпълнителен лист от 14.10.2015 г., издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, 49 състав. За събиране на процесните вземания е образувано изпълнително дело № ... при ЧСИ Б.Б., рег. № ... при КЧСИ, с район на действие С.Г.С. с който длъжникът – ищцата Р. Д. Г. е осъдена да заплати на “ФИРМА” ЕООД сумата от 1250 лв. - главница по Договор за кредит, свързан с използване на кредитна карта от 10.09.2005 г., ведно със законната лихва, считано от 26.02.2015 г. до изплащане на вземането и държавна такса в размер на 25 лв.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че с молбата си за образуване на изпълнително дело от 17.03.2016 г., ответникът, на основание [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#), е възложил на ЧСИ Б.Б. да определи начина на изпълнението. С подаването на молба за образуване на изпълнително дело, съдържаща и искане за прилагане на определен изпълнителен способ, респ. възлагане по [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#), какъвто е настоящият случай, давността се счита прекъсната на основание [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#). Съдът приема, че с молбата за образуване на изпълнително дело от 17.03.2016 г. давността е прекъсната, като от този момент е запознала да тече нова петгодишна давност.

От приложеното копие на изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Б.Б., рег. № ... при КЧСИ, е видно, че последното валидно изпълнително действие по делото е извършено на 22.12.2016 г. – налагане на заповест върху настоящи и бъдещи вземанията на ищцата по всички притежавани от нея банкови сметки в “ФИРМА” АД с връчване на съобщение за налагане на заповест съгласно [чл. 450, ал. 2 ГПК](#). До тази дата е предприето и друго, годно да прекъсне давността изпълнително действие на 28.04.2016 г. – с връчване на съобщение за налагане на заповест върху настоящи и бъдещи вземания на ищцата по всички притежавани от нея банкови сметки в “ФИРМА” ЕАД. Касае се за същински изпълнителни действия, чрез които е насочено изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника, поради което и с тях е прекъсната давността, като следва да се посочи, че не представлява условие за прекъсване на давността постигането на резултат от съответното изпълнително действие.

От последното валидно предприето изпълнително действие (т.е. такова, което е насочено към изпълнение), което в настоящия случай е 22.12.2016 г., давността е прекъсната с връчване на съобщението за наложения заповест и е започнала да тече нова 5-годишна давност /чл. 110 ЗЗД/, която след този момент не е спирана и прекъсвана, съответно същата е изтекла на 22.12.2021 г.

В случая следва да се отчете, че петгодишният период обхваща и периодът на обявено извънредно положение в РБ със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.). Съгласно [чл. 3, т. 2 от посочения закон](#), считано от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Съгласно [§ 13 от ПЗР на Закона за здравето](#) (обн. в ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на [този закон](#) в Държавен вестник. Ето защо давностният срок

в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г., спрял и продължил да тече, считано от 21.05.2020 г., като периодът от 2 месеца и 8 дни следва да се добави след датата 22.12.2021 г. При това положение давността е изтекла на 01.03.2022 г., преди завеждането на исковата молба в съда на 06.03.2023 г.

Следва изводът, че вземанията, предмет на изпълнителен лист, издаден на 14.10.2015 г., по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, Първо гражданско отделение, 49 състав, са погасени по давност, поради което и предявеният отрицателен установителен иск за тяхната недължимост следва да бъде уважен.

По отговорността на страните за разноси:

При този изход на спора право на разноси има ищцата, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на същата следва да бъдат присъдени разноси в размер на 512,06 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение. С оглед фактическата и правна сложност на делото и заявения материален интерес, възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение следва да бъде уважено, като същото бъде намалено в минималния размер от 427,50 лв.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С. срещу „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че Р. Д. Г., ЕГН *****, **не дължи** на „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК, сумата от 1250 лв. - главница по Договор за кредит, свързан с използване на кредитна карта от 10.09.2005 г., ведно със законната лихва, считано от 26.02.2015 г. до изплащане на вземането и 25 лв. - държавна такса, за които вземания е издаден изпълнителен лист от 14.10.2015 г. по гр.д. № 10671/2015 г. по описа на СРС, ГО, 49 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С., сумата 512,06 лева, представляваща разноси за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____